

KIM LIGGETT

KÜLÜN
KALBI

Çeviren
Ece Yücesoy

*Maddie ve Rahm için...
Sonsuzlukla sona erdi.*

QUIVIRA ÇİMENLERİNİN KURUMUŞ yatağında dururken parmağımın ucunu deldim. Kan sanki kaçmaya can atıyormuş gibi ânında yüzeye hücum etti.

Kan bakımsız toprağa damlarken koyu yeşilin çimenlere yayılıp çimenliği tekrar canlandırmasını izledim. Yenilemesini.

O çimenliğin bir parçası olmayı ne kadar isterdim.

Ama ben asla değişmeyecektim. Asla ölmeyecektim. Çünkü ben ölümsüzdüm.

Uzanıp da çimenlerin ağırlığım altında ezildiğini hissettiğimde annemi düşünmeden edemedim. Annemin stüdyosunda bulunan dört metreye dört metre boyutlarındaki bu yükseltilmiş çimenlik, her zaman evin en sevdiği kısmı olmuştu. Annem, büyüdüğü tarikat olan Quivira, Kansas'tan gelen tohumları ekerek çimenliği kendi büyütmişti. Şimdi capcanlı ve güçlüydü ama yarın akşama kadar kuruyacak ve tamamen ölecekti. Çimenliğin hayata dönmesini sağlamak ve sanki hâlâ orada, mısır tarlasının kenarındaymışım da bitkilerin saplarının âdeta çalkan bir deniz gibi salınmasını dinliyormuşum gibi yapmak için gereken tek şey, kanımdan bir damlaydı.

Eğer gözlerimi kaparsam beş yüz yıllık atamın içime girdiğini, beni kendi ruhunun taşıyıcısı olarak sahiplendiğini, anılarının kalp kırıklığı, ihanet ve intikamla yazılmış bir şiir misali kan dolaşımına yayıldığını hâlâ hissedebildiğime yemin ederim.

Normalde kendimi bu tarz bir deliliğin içine bırakmazdım ama bugün hatırlamak içindi.

Bir yıl önce bugün, onu kadim bir ayinle bedenini Katia'ya vermekten kurtaracağımızı düşünerek erkek kardeşim Rhys ile Quivira'ya kadar annemin izini sürmüştük ama Katia'nın asıl istediğinin *ben* olduğum ortaya çıkmıştı.

Üstelik tam bir aptal gibi orada bir çocukla –güzel, hain bir çocuk– tanışmış ve ona sadece kalbimi vermekle kalmayıp kan bağıyla bağlanarak onu ölümsüz eşim yapmıştım. Bana yalan söyleyen, atalarımı lanetli ve kana susamış bir mısır tarlasına yönlendirerek öldüren, aynı zamanda Katia'nın eski aşkı ve düşmanı olan Coronado'nun ruhu için taşıyıcı olarak işaretlenmiş çocuğun ta kendisi.

Annem içindeki ışığı ve sevgiyi kullanarak Katia'nın ruhunu bedenimden çekip almak için kendini feda etmişti ama Dane'in onu bu kaderden kurtaracak kimsesi yoktu. Coronado'nun, onun bedenini ele geçirmesini, aklını zehirlemesini izlemiştim. Bir başkasının ruhunun içinde olmasının ne demek olduğunu, o amansız karanlığı çok iyi biliyordum.

Ve karanlık olmadan ışık da olamayacağı için kardeşime madalyonun öteki yüzü denk gelmişti. Benim kanımın iyileştirme gücü varken, Rhys'in kanı saf ölümü taşıyordu ki bunu arkadaşımız Beth'in üzerine yanlışlıkla kanını damlatıp da neredeyse ölümüne yol açmasıyla zor yoldan öğrenmiştik. Beth'i kendi kanıyla iyileştirebilmeyi başarmıştım ama ne yapabildiğini anladığında Rhys'in yüzüne yayılan dehşet ifadesi aklıma kazınmıştı. Mısır tarlasına doğru koşmaya başlamıştı ve bu da onu son görüşümdü.

Bu düşünceyle beraber karanlık bir enerji dalgası tüm bedene yayıldı. Bunu üzerimden atmaya çalıştım ama beni hiçbir zaman tamamen terk etmiyordu.

Bu da acaba geride bir şey mi kaldı diye merak etmeme sebep oluyordu – çürüyen bir organ? Bir andaç? Kendimi kesip içime bakarsam neredeyse Katia'yı orada yaşarken bulacağımdan şüp-

heleniyordum ama ruhunun annemin bedenine girdiğini görmüştüm. Hançeri kalbine sapladığımda küle dönüşmelerini izlemiştim. Hissettiğim karanlık benim olmalıydı. Bazen karanlığı uzakta tutan tek şey annemin ışığıymış gibi geliyordu... Katia'ya dönüşmeme engel olan. Bir canavara dönüşmeme.

Bildiğim tek şey sevdiğim ve nefret ettiğim her şeyin tek bir hamleyle benden alınmış olduğuydu.

"Günaydın gün ışığım!" diye cıvıladı Beth, perdeleri açıp annemin stüdyosunu ışığa boğarken.

Eh, neredeyse her şeyi.

Çimlere tutunarak oturur pozisyona geçtim.

Ne garipti, o küçücük çimen tutamıyla aramda, uyanmakta olan şu dünyadaki her şeyden daha derin bir bağ olduğunu hissediyordum. Her ne kadar Quivira'dan ve temsil ettiği her şeyden nefret etsem de ruhumun bir kısmını –iyi kısmını– ve masumiyetimi orada bırakmışım. Ve onu büsbütün bırakmaya henüz hazır değildim.

Elimi önümde tuttum, güneş tenime yapışmış altın tozunun minik parçacıklarıyla parlıyordu. Eskiden altının anneme çok yakıştığını düşünürdüm. Şimdi ise sadece yaptığı fedakârlığı hatırlatıyordu – gitmeden önce bana bıraktığı, tenime işlenmiş hediye. Altın yapmanın simya formülü.

Bedenim kimsenin göremeyeceği yaralarla kaplıydı. Bazıları asla iyileşmeyecekti.

Ellerimi kollarımda ve göğsümden geçdirip köprücük kemiğimin hemen altındaki yarada durdum, annemin bana verdiği son dövmeydi bu – ortasında nokta olan bir daire, altının ya da güneşin simyadaki sembolü. Parmak uçlarımı daha aşağıya, Dane'le kan bağımızı kurmak için kendimi kestiğim yere kaydırmaya cesaret edemedim.

"Çok güzel, değil mi?" dedi Beth çamurlu Hudson'a bakarken.

"Öyledir." Yeni iyileşmiş parmağımı inceledim. "Yaşamak için harika bir gün daha."

“Kesinlikle!” Bana sırttı.

Keşke Beth’in bir kontrol düğmesi olsaydı. Ben ne kadar acınası hissedersen onun mutluluğu daha taşkın bir hâl alıyordu ama muhtemelen o hep aynıydı, yani ben gitgide kötüleşiyordum.

“Bugünün günlerden ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Beth stüdyonun her tarafına dağılmış parfüm şişeciklerini ve deneme şeritlerini toplamaya başlarken. Ne üzerine çalıştığımı sormaması gerektiğini biliyordu. İkimiz için de utanç vericiydi, bir uyuşturucu bağımlısını bağımlılıklarının tam ortasında yakalamak gibiydi. Bu, benim kirlî, küçük sırrımdı; Dane’in kokusunu yakalamaya çalışıyordum ama bir türlü tutturamıyordum. İşken-ce gibiydi.

“Evet. Tabii ki bugünün ne olduğunu biliyorum,” diye fısıldadım. “Annemin kayboluşunun yıldönümü... sonun başlangıcı.”

“Aman Tanrım! Öyle mi? Eh, aynı zamanda bugün cumartesi. Sonunda metroya binebileceğimi söylediğin gün.”

“Dinle.” Ağır ağır nefesimi bıraktım. “Bir şoförümüz var. Seni istediğin yere götürür.”

“Nereye gitmek istediğimi bilmiyorum. Mesele de bu zaten. Buna rayların karar vermesini istiyorum.”

“Kırkların filmlerindeki bir avare değilsin,” dedim.

“Ah, bu harika olmaz mıydı?”

“Evet. Mükemmel.” Gür çimenlere avucumu sürttüm. “Ama sana bir şey olmasını göze alamam.”

“Bütün kuralları biliyorum,” dedi ayak parmaklarının üzerinde yaylanarak. “Hepsinin üzerinden milyon kere geçtik. Burası benim hayır bölgem – dokunamazsın. Yabancılar tehlikeydemektir. İnsanların gözünün içine bakma. Sadece hayır de. Dokuz-yüz-on-bir. Düdüğüm ve biber spreyim var. Bunu yapabilirim. Metro güzergâhını ayağımın içi gibi biliyorum.”

Bu dediğine gülümsemeden edemedim. Kelimeleri karıştırdığını sanmıyordum. *Gerçekten de* Beth’in her şeyi ayağının içi gibi bildiğini düşünüyordum.

“Lütfen, lütfen,” diye şakırken yükseltilmiş çimenliğin yatağının etrafında altı yaşındaki zapt edilemez bir çocuk gibi sekerek döndü.

“Tamam,” diye inledim. Onu durdurmak için her şeyi yaptım.

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim, Ash!” Kendini üstüme attı.

Altından çekilip çalışma masama gittim ve raflardaki şişelere gözlerimi kısarak baktım.

Formülü çözüp altın yapmaya başlamak başlarda heyecan vericiydi. Ama akıtılan her külçe bana zamanın geçtiğini hatırlatıyordu. Sonunda annemin de böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Katia’nın onu almaya gelmesini beklerken bitkin ve endişeli miydi?

Ama kimse benim için gelmiyormuş gibi görünüyordu. Dane, Coronado ya da her kimse o da dahil.

Kendi kardeşim bile.

Beth’le birlikte Quivira’dan ayrılıp arabayı New York’a sürerken, Rhys’in dönmesinin an meselesi olduğunu düşünüp duruyordum. Kardeşim alışkanlıklarına çok bağlı bir insandı. Ama günler haftalara döndü. Haftalar da aylara. On yaşam süresince yetecek kadar altın yaptım, özel dedektifler tuttum ama Rhys ortaya çıkmadı. Kardeşim çok kindar biriydi ama bu farklıydı. Ya bana bakamayacak kadar benden nefret ediyordu ya da bir canavar gibi hissediyordu. Bir katil gibi ki bu Rhys’in katlanamayacağı bir şeydi. Bir hamamböceğini bile öldüremezdi. Böceği yakalamamız ve salmak için parka götürmemiz gerekirdi.

Belki de hafızasını kaybetti diye düşündüm – tıpkı şu klişe Lifetime filmlerinde olduğu gibi bir gün yatağından düşecek ve aniden kim olduğunu hatırlayıp eve gelecekti ama bunun o kadar basit olmadığını biliyordum.

“Aşağı gel.” Beth omzumu okşadı. “Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım.”

“Hayır, gerek yok.” Hurda yığınının yarım kiloluk kurşun çıkardım. “Bugün bir düzine külçe daha yapmak istiyorum.”

“Tamamdır,” dedi merdivenlere yönelirken arkasını dönerek.
“O zaman omlet yapayım.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama bunun bir anlamı yoktu. Beth sadece duymak istediklerini duyardı ya da duydukları benim anlamadığım bir filtreden geçiyordu, tıpkı birkaç parçası eksik Fare Kapanı oyunu gibi.

Onu tamamen görmezden gelmek üzereydim ki tepemden karanlık bir gölgenin geçtiğini hissettim. Asma kilitli tavan penceresine bakınca sıcak ortama rağmen titredim. Büyük ihtimalle güvercindi ama yine de beni ürkütmüştü. Geçen yıl eve geldiğimde annemin yokluğu ve stüdyosunu dolduran kuzgunlar tarafından karşılandığımı hatırladım. Coronado’nun kuzgunları. Onu nereye gitse takip eden kıyamet alametleri.

“Hemen geliyorum,” diye seslendim Beth’e, sesimdeki hafif titreme bana ihanet etmişti.

Yürüyüşüm ânında koşmaya döndü.

Metal kapıyı ardımdan çarparken şığ nefesler alıyordum.

Elimi cebime sokunca siyah ipek kurdelenin parmak uçlarına değdiğini hissettim. Bu Katia’nın bana verdiği ipek kurdeleydi, Dane’le tanıştığım da can bulan kurdele. Ama belki de kurdele Katia’nın benim içimdeki kanına tepki veriyor, Dane’in içinde olan Coronado’nun kanına uzanıyordu. Katia gidince de sihrini yitirmişti.

Parmaklarımı siyah kurdeleye sardığımda gözlerimin önüne bir anı geldi – Dane kan bağımızın yaşandığı yerde, Kalpkırıklığı Ağacı’nın altında duruyordu. Elleri saçlarımdaydı. Uzuvarımız birbirine geçmişti. Kurdele ikimizin etrafında dans ediyordu. Bir an için bir şey hissettim sandım ama sadece duyularımın bana oynadığı bir oyundu, hayalet bacak sendromu* gibi bir şeydi. Siyah kurdele elimde cansızdı; başka bir zamanın, başka bir yerin, başa bir hayatın soğuk ve ölü bir anısı.

Parmaklarımı kurdeleden çözdüm ve cebimde gidebileceği

* Bir uzvunu kaybetmiş kimselerin; uzvun alındığı bölgede hâlâ uzuv varmışçasına ağrı çekmesi durumuna verilen ad. –çn

kadar derinlere gömdüm. Uzun süre önce ardında bırakmalıydım ama bu sadece fırtınalı aşkıma ait bir sembol değildi... kendi çöküşümün ve Dane'in kollarına ne kadar kolay yönlendirildiğimin hatırlatıcısıydı. Bu da unutmayı göze alamayacağım bir şeydi. Aptallığım yüzünden ailemi paramparça etmiştim. Bunu unutmayı hak etmiyordum.

Kendime tepemden geçen kuşların muhtemelen *déjà vu* olduğunu söyledim ama içgüdülerimi görmezden gelemezdim. Artık değil.

Onları bir kez görmezden gelmiştim ve bakın, beni nereye getirmişti.

FERFORJE DÖNER MERDİVENLERDEN yukarı çıktığımda Beth'i oradan oraya hareket ederek Backstreet Boys'un o aptal şarkısını söylerken buldum. "Tell me why-eee / ain't nothing but a heartache / tell me why-eee." *

Beth'e öldürücü bir bakış atınca eliyle ağzını kapadı.

"Çok özür dilerim," dedi parmaklarının arasından. "Gerçekten dile dolanıyor."

"Lütfen unut." Bunun Dane'in gizli favori şarkısı olduğunu unutmaya çalışarak mutfak masasına oturdum. Bu başlı başına bir uyarı sinyali olmalıydı ama hayır. Gazeteyi karıştırırken en iyi kısmının eksik olduğunu fark ettim. Beth muhtemelen serbest paraşüt ya da turşu kuponu bulmuştu. Kim bilir.

Beth ve ben sıradan bir rutin oturmuştuk: Bazen ben huysuz kocaymışım da Beth de diyet hapları ve bütün o neşesiyle 1950'lerin ev hanımıymış gibi hissediyordum.

"Gazeteye ne oldu?"

Cevap vermeyince döndüm ve Beth'i yumurta kırarken donakalmış, gözlerini duvara dikmiş hâlde buldum. Arada sırada Beth'e görü gelirdi. İlk başta çaresizce ne gördüğünü, ne hissettiğini bilmek isterdim çünkü görülerinin Rhys'i bulmamda anahar rolü oynayacağını düşünüyordum. Mesela Central Park Hay-

* (İng.) "Söyle bana / sadece bir kalp ağrısı var / söyle bana." -çn

vanat Bahçesi'ndeki çeşmede kırık diş gördüğü zamanki gibi. Eskiden Rhys ile sürekli oraya giderdik. Çeşme de, eğer birbirimizi kaybedersek, buluşma noktamızdı. Kardeşimden bir işaret ya da iz arayarak Beth'le orada günlerce bekledik ama Beth çeşmede yanlışlıkla kendi dişini kırınca, gördüğünün *kendi* geleceği olduğunu anladım. Gitmek istediği bir yerden fazlası değildi – Jersey'deki mola yerinden aldığı rehber kitabında gördüğü turistik bir mekândı. Dişini yaptırmak bile istememişti. Görü yetenekleri yavaş yavaş geri geliyordu ama her şey hâlâ karmakarışık.

“Eminim Rhys omletlerime de bayılır.” Önüme yanmış yumurtayı koyarken Beth beni ürküttü. “Demek istediğim... keklerimi sevdiğini zaten biliyoruz.”

Kendimi büyük bir ısırk almaya zorladım. “Evet... Leziz.”

Beth'in Rhys hakkında sanki portakal suyu almaya gitmiş gibi konuşması bana acı veriyordu. Bunun üzerine hiç konuşmamıştık ama Beth'in kardeşimin odasında uyuduğunu biliyordum. Sanırım ikimizin de küçük sırlara ihtiyacı vardı.

O arkasını döner dönmez yumurtayı peçeteme çıkardım.

Quivira'da onu Rhys'in kanının etkilerinden kurtarmak için Beth'e kanımı verdiğimden beri ruh hâlimi sezdiğine yemin edebilirdim. Dane'le paylaştığımız bağla hiç alakası yoktu ama oradaydı; ben onun bir parçasıydım. Eğer duyduğum acının küçük bir miktarını bile hissediyorsa, bunu saklamakta iyi iş çıkarıyordu.

Ama Rhys ve ben de aynı kanı paylaşıyorduk. Neden onu aynı şekilde hissedemediğimi merak ediyordum. Orada bir yerlerde olduğunu biliyordum... Hayatta olduğunu biliyordum ama onu düşündüğümde, ona uzandığımda sadece uyuşmuş hissediyordum. Sanki dünya üzerinden silinmiş gibiydi. Belki de kanının yapabilecekleri onu o kadar ürkütmüştü ki bir yerde bir mağarada saklanıyordu ama bu çok olası değildi. Hayatta kalma becerileri sadece iki yüz dolarlık espresso makinesini kullanmakla sınırlıydı. Ama kim bilir belki de her zaman yaptığım gibi şimdi de onu küçümsüyordum. O da hep beni gözünde büyütmüştür.

Klima açılınca avizenin sallanmasına sebep oldu.

“Ash?”

Gözlerimi titrek ışıktan çevirdim. “Ne var?”

“Belki de bugün burada seninle kalmalıyım,” dedi Beth kaşlarını çatmış bir şekilde. “Birlikte film izleriz... ya da çalışmana yardım ederim.”

Beth’in tüm gün beni neşelendirmeye çalışarak etrafımda olması fikrini düşünmek bile işkence gibiydi.

“Hayır.” Mahvolmuş omletimden geriye kalanları gizlemeye çalışarak peçetemi tabağıma attım. “Metroya binebileceğini söyledim ve yapman gereken şey de bu. Ama geç bir kahvaltı yapmak için yola çıkanlara denk gelmek istiyorsan acele etmelisin. Bütün eğlence o zaman yaşanır.”

“Gerçekten mi? Eh, bunun bir sorun olmadığına eminsen.” Üstünü değiştirmek için odama doğru sekmeye başlamadan önce omzumu hafifçe sıktı.

O gözden kaybolur kaybolmaz yemeğin geri kalanını çöpe atmak için ayağa fırladım ve gazetenin kayıp kısmının çöp kutusuna tıklandığını gördüm.

“Ne garip,” diye fısıldadım.

Beth âdeta geri dönüşüm diktatörüydü. Gazete parçasını çöpten çıkarıp mermer tezgâhta elimle düzelttim. Sayfa Altı – Arcanum Şirketi’nin vârisi Dane Coronado hakkında nadiren görülen iki sayfalık bir haberdi. **MİLYONER ÇAPKIN NEW YORK HALK KÜTÜPHANESİ BAĞIŞÇILARI BALOSUNA KATILACAK. ONA EŞLİK EDECEK ŞANSLI KADIN YA DA KADINLAR KİM OLACAK?** Altında da Dane’in Cannes Film Festivali’nde etrafı göz kamaştırıcı mankenlerle çevriliyken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Midemin derinliklerinden yoğun bir öfke yükselip vücudumun her hücrelerine yayıldı.

Beth sekerek odaya geri girdi.

Gazeteyi buruşturarak yapış yapış yumurta kabukları ve yağurdun arasına tıktım ki tekrar çöp kutusundan çıkarmaya kalkmayayım. Dane’i, Coronado’yu ya da her kimse onu düşünmemden iyi bir şey çıkmazdı.

“Ben hazırım.” Beth minik papatya desenli yazlık elbisesinin içinde döndü.

“İmkânsız.” Kafamı iki yana salladım. “Bunu giyemezsin.”

“Hoş göründüğümü düşünmüştüm.”

“Öyle görünüyorsun ama metroda... tek başınayken giyebileceğin bir şey değil. Bana güven. Böyle bir ilgiyi istemezsin.” Elini kavrayıp onu Rhys’in odasına götürdüm. Dolabından ekoseli çirkin bir gömleği kapıp Beth’e fırlattım. “Bunu giy.”

“Benden Rhys’in gömleğini mi giymemi istiyorsun?”

“Özür dilerim, düşünmedim bile...”

“Hayır, ondan değil. Rhys’in ve onun eşyalarının yakınında olmayı seviyorum ama dışarıyı epey sıcak.”

“Aynen öyle. Güneş yanığın olsun istemezsin.”

Beth sırtı ve parmağını bana doğru salladı. “Ne kadar da bilmişsin.” Onu asansöre doğru yönlendirirken, “Ah, bu arada Bay Timmons’la olan toplantını unutma,” diye ekledi.

Sadece düşüncesiyle bile tüylerim diken diken oldu. Avukat Alexander Timmons. Bunca zaman onun sadece annemin avukatı olduğunu sanmıştım ama annem adına altın külçelerini satmak için aracılık yaptığı, sahte evrak düzenlediği, kara para akladığı yetmezmiş gibi bir de annemin ona delice âşık gizli sevgilisi olduğu ortaya çıkmıştı.

Geriye dönüp bakınca bütün doğum günlerimiz ve tatillerimizde bizimle birlikte olması garip geliyordu. Sadece annemin onun en sevdiği müşterisi olduğunu düşünmüştük. Daha fazlasıymış. Quivira’dan döndüğümde annemin eşyalarını gözden geçirmeye başlamış ve bir kutu dolusu aşk mektubu bulmuştum. Asla unutmayacağım şeyler görmüştüm. Annemin bunu bizden sakladığına inanamıyordum. Ama tekrar düşününce, bizi bir ölümsüze bağlayan kan bağına da saklamıştı.

“Bu sefer ona iyi davranmaya çalış,” dedi Beth asansöre girerken. “Sadece yardımcı olmaya çalışıyor.”

“Ona ödediğimiz miktar ortadayken iyi davranmama hiç gerek yok.”

“Ash.” Beth bana bir bakış attı.

“Tamam. Denerim. Ama bu yine de... *garip*.”

“Garip iyidir, değil mi?” dedi el sallarken.

Beth için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve kapılar sonunda kapanana kadar orada öylece durup aptal gibi el salladım.

Tuttuğum nefesi verdim ve omuzlarımı aşına olduğum şekilde kamburlaştırdım.

Etrafı toparlamaya karar verdim ama kimi kandırıyordum ki? Bu sadece çöp kutusunu yeniden açmak için bir bahaneydi. Bir yıl içinde Coronado kendi ölümünü sahnelemeyi ve Dane’i uzun zamandır kayıp olan yeğeni, vârisi olarak tanıtmayı başarmıştı. Böylece Arcanum Şirketi’nde onun yerini alabilecek ve baştan başlayabilecekti.

Dane medyada bir sansasyon hâline gelmişti. Onun kadar yakışıklı, yalnız *ve* milyoner olmak sanırım bunu gerektiriyordu. Muhtemelen Coronado yeni bedeniyle gösteriş yapıyordu. Halk içine çıkmayalı uzun zaman olmuştu ama kesinlikle abartıyordu.

Dergi kapağı olmalar, basına fotoğraf vermeler. Şovu yönetenin, ipleri elinde tutanın Coronado olduğunu biliyordum ama hâlâ Dane’i hissettiğim zamanlar olduğuna yemin edebilirdim. Katia benim içimdeyken o kısacık an için bile tek hissettiğim karanlıktı. Bir kısmı ortaya çıkmış gazeteye bakarken Dane’in eline odaklandım.

Gözlerimi kapadığımda dokunuşu hissedebiliyordum. Başparmağıyla köprücük kemiğimi okşadığını hissedebiliyordum. Beklenmedik bir sıcaklık bedenime yayıldı.

Ayağımı çöp kutusundan çekip kapağın kapanmasına izin verdim.

“Acınası olma, Ash.”

TIMMONS VARDIĞINDA saatlerdir köpürüyordum.

Kapılmak üzere olduğu kasırğa yüzünden adam için neredeyse kötü hissedecektim.

Neredeyse.

Timmons asansörden buram buram Ivy League kokarak indi – bej pantolon, mokasen ayakkabılar ve kolalı gömlek giymiş, mavi bir ceketin altına gösterişli bir kravat takmıştı. Bir polo maçına gitmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu, yeraltı dünyası için altın simsarlığı yapıyormuş gibi değil. Bu tarz bir işe bulaşmasını ne sağlamıştı Tanrı bilir ama bağlantıları sağlamdı. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Betty'ye sahte belgeler düzenlemiş, uzaklaştırma kararlarını yürürlüğe koymuştu ve beni taciz etmeye başlarsa diye Dane Coronado'ya dava açmaya hazırды ama iş oraya varmamıştı. Hiçbir yere varmamıştı.

Bu da bana Quivira'da yaşananların gerçekten olup olmadığını merak ettiriyordu. Dane'in gerçek olup olmadığını.

Bu sabah fotoğrafını görmek beni hazırlıksız yakalamıştı; beklenmedik bir anda yumruk yemek gibiydi ama canımı çok daha fazla acıtmıştı. Kendimi dünyadan soyutlayabilirdim ama tek sokukta, bir anda onun ellerini, bedenimde gezinen bakışlarını düşündüm ve göğsüme sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi hain bir sıcaklık yayılırdı. Şimdiyse New York'a geliyordu. Geçen yıl boyunca benimle iletişime geçmek için hiçbir girişimde bulunmamış-

tı. Hiçbir uyarı atışı yapmamıştı. Coronado'nun tüm o sonsuzluk ve beni nerede bulacağını her zaman bilmesiyle ilgili konuşmaları. Bunların hepsi lafta mıydı? Bu hiç de şaşırtıcı olmazdı.

Çünkü o buradaydı, sanki hiç önemi yokmuş gibi *benim* şehrimdeydi. Sanki *benim* hiç önemim yokmuş gibi.

Timmons yeni külçe yığınınına bakarken ölçülü bir şekilde iç geçirdi.

Annemin ona tüm bunlar hakkında ne dediğini bilmiyorum ama muhtemelen annemin uluslararası çalışan, seksi bir hırsız olduğunu ve benim de işleri devraldığımı düşünüyordu. Kanında saf ölüm taşıyan kardeşini bulmak için maddi kaynağı olsun diye tonlarca altın yapan ölümsüz bir ucube olduğumu değil. Bu kısmı bilmiyordu.

"Biraz yavaşlamamız gerekecek," dedi Timmons evrak çantasını masaya koyarken. "Dünyada bilinen belli miktarda altın var, Ash. Özel koleksiyonerlere geçtik bile. Bu altınları temiz paraya çevirmek gittikçe zorlaşıyor."

"O zaman kara paraya çevir," dedim kendime bir fincan çay koyarken.

"Nina bu işleri böyle..."

"Annem öldü," diye çıkıştım. "İşlerin başında artık ben varım. Eğer bundan memnun değilsen, başka bir iş bulabilirsin."

"Bu benim için sadece bir iş değil."

"İnan bana, her şeyi biliyorum."

Gömleğinin yakasından yukarı belli belirsiz bir kızarıklık yayıldı. "Sana söylemeliydik. Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm ama onu seviyordum. Sana her zaman göz kulak olacağıma dair Nina'ya söz verdim. Ne olursa olsun."

"Harika," dedim, duyulanmamaya çalışarak kafamı öteki tarafa çevirirken. "O zaman benim için bunu yapacaksın."

"Zaten çok paran var, neden yavaşlayıp kendini korumaya almıyorsun?"

"Onu bulduğumda Rhys nasıl bir durumda olacak bilmiyorum," dedim kanının yapabileceği şeyleri düşünerek.

“Bunların Dane Coronado’yla bir alakası var mı?”

“Bunu sen söyle.” Gerçeği ondan bakışlarımla çekip çıkarmaya çalışırken gözlerinin içine baktım.

“Senin için bazı bilgilerim var.” Oturdu ve evrak çantasını karıştırarak bir dosya çıkardı.

“Sonunda,” dedim çayımı yudumlarken. Bana düşmanımın şehirde olduğunu söylemesinin ne kadar süreceğini merak ettim. Dane’in yüzünün beni karşılmasına kendimi hazırlayarak dosyayı masadan kaptım ama bulduğum şey beni derinden sarstı.

Burnundan, ağzından... gözeneklerinden kan sızan, İran halısına yayılmış bir adam. Aynı Quivira’daki Betsy, Tommy ve Henry gibi – kardeşimin kanının kurbanları.

“Bu türden ölümlere karşı gözümü açık tutmamı istemiştin, bilinmeyen sebeplerden ötürü yarası olmadan kan kaybeden insanlara.”

“Burası neresiydi?” diye sormayı başardım. “Bu ne zaman oldu?”

“Altı gün önce Lisbon’da.”

“Şu Büyükelçi Wells mi?” Fotoğrafi inceledim. “Sanırım gazetelerde onun hakkında bir şeyler okumuştum ama doğal sebeplerden öldüğü yazıyordu.”

“Ne zamandan beri okuduğun her şeye inanıyorsun?”

Ona bir bakış attım. “Bu geçen ayki Perry ölümüyle ve ondan önceki Rhinebeck davasıyla alakalı olmalı.”

“Üç önemli adam. Köklü, zengin aileler. Aynı şekilde ölüyorlar. Ben buna çok büyük bir tesadüf derdim, ya sen?”

Nefesim boğazımda takıldı. “Rhys’ten iz var mı?”

Timmons ensesini ovdu. “Neden Rhys’in bu tarz bir şeyle bağlantılı olduğunu düşündüğünü gerçekten anlayamıyorum. Rhys’i çocukluğundan beri tanırım. O bir karıncaya bile zarar veremez.”

“Sadece soruma cevap ver.”

Belgelerini karıştırırken sertçe yutkundü. “Rhys’i biraz bile andıran hiç kimse bu adamların evlerine girip çıkarken görülme-

miş.” Öne doğru eğildi. “Gerçekten neler döndüğüyle ilgili beni bilgilendirmenin vakti gelmedi mi sence de?”

Onu dikkatlice inceleyerek, “Ne komik, ben de sana aynı şeyi soracaktım. Neden çöp kutusunu açmıyorsun?” dedim.

“Tamam.” Başta biraz eğlenmiş gözüküyordu ama lekesiz çelik silindire vardığında, şakağından bir damla terin akmasını izledim.

Şüphesiz ki Timmons’ın benden daha korkutucu müşterileri vardı.

Olabildiğince uzakta durarak ayağıyla pedala bastı. Çöp kutusunun içine baktığında ise kanın yüzünden çekilmesini izledim. “Sen herhangi bir sonuca varmadan önce bırak da açıklaya—”

“Biliyordun,” dedim fincanımı yeniden doldururken. Boyununu kırmayayım diye ellerimi meşgul tutmaya çalışıyordum. “Neden bana söylemedin?”

“Seni üzmem istemedim,” dedi gömleğinin kollarını kıvrırırken. Gazete kupürünü almak için yapış yapış çöp katmanlarına elini soktuğunda yüzünü buruşturdu.

“Sana bu adamın bir tehdit olduğunu söyledim.”

“Kusura bakma ama,” dedi sırılsıklam olmuş gazeteyi tezgâha dikkatlice koyarken, “geçtiğimiz yıl boyunca tüm hareketlerini izledim. İkiniz arasında her ne geçtiyse, geçmişte kalmışa benziyor,” dedi Timmons, Dane’in etrafını kuşatmış olan uzun bacaklı mankenlere bakarken.

Fincanı elimde kırdım ve kan zemine damlamaya başladı.

Timmons bana doğru koştu.

Yarayı saklamaya çalıştım ama derim öyle hızlı iyileşti ki ince porseleni avucumun etli kısmından attı.

Timmons’ın kafayı yemesini bekledim ama detaylı bir yapbozun son parçasını keşfetmişçesine yüzü aydınlandı. Mendiliyle elimdeki kanı sildi. “Demek doğru. Hepsi. Taşıyıcı *sendin*. Annen değil.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Titrek bir nefes verdim.

“Nina bana her şeyi anlattı. Ama hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden mi bu kadar değiştin? Sen Katia mısın?”

“Hayır.” Elimi hızla ondan çektim. “Katia’yla uzaktan yakından alakam yok. Annem beni Katia’dan kurtarmak için kendini feda etti. Bu, benim hakkımda farklı hissetmene sebep oldu mu?” diye sordum yere saçılmış porselen kırıklarını toplayıp çöpe atarken. “Çünkü hissettirmeli.”

“Hayır. Tabii ki hayır,” dedi. “Bu tam da onun yapacağı bir şeye benziyor. Seni ve Rhys’i her şeyden daha çok seviyordu.”

İkisinden aynı cümle içinde bahsedildiğini duymak bile göğsümde bir sızı yaratıyordu, tıpkı kırık kaburgalara bastırmak gibi bir histi.

Timmons bir altın külçesini alıp benim imza işaretimi inceledi. “Biliyorsun, eğer farklı bir gelir kaynağına ihtiyaç duyuyorsan, her zaman kanını satabilirsin.”

“Ne?”

“Etrafta dolaşan dedikodular var. Tıbbi araştırma ve eczacılık dışında Arcanum sağlık-yaşam alanında da oldukça özel bir dala sahip – takviyeler, serumlar, o tür şeyler. Aşırı pahalı. Ama yapılıyor.”

“Bir saniye... yani Coronado kanını mı satıyordu?”

“Sadece Coronado değil,” dedi külçeyi elinden bırakırken. “Arcanum ortak bir girişim. Dane Coronado şirketin sadece yüzü. Görünüşe göre, işleri yöneten bir grup ölümsüz var, kendilerine *konsey* diyorlar.”

“Dur bir...” Masaya yaslandım. “Başka ölümsüzler de mi var?” Dışarıda bir yerlerde en az bir ruhani ölümsüz olduğunu biliyordum ama koca bir birlik olduğundan habersizdim. Eğer Katia ölümsüzlüğünü simya yoluyla elde ettiyse başkalarının da olması mantıklıydı. “Onlar kim?”

“İşte bu milyon dolarlık soru. Birkaç casusu işe koyup daha fazla bilgi ve isim edinebiliyor muyum bakarım.”

“Lütfen,” diye fısıldadım Dane’in yüzüne bakarken.

“Coronado’nun ölümsüz olduğunu biliyordum,” dedi Timmons bakışlarımı yakaladığında. “Ama bu çocuk...”

“Coronado’nun taşıyıcısı,” diye yanıtladım. “Kan bağları var.

Ama Dane benim kadar şanslı değildi. Onu kurtaracak kimsesi yoktu.”

“Ve onu seviyordun,” dedi gözleri dolarak.

“Bundan biraz daha karışık.”

“Annene âşıktım. Karışık nedir bilirim. Bana bir şans ver.”

O an Timmons’a her şeyi anlatmaya karar verdim, bana yaradım edebileceğini düşündüğümünden değil, ne kadar mahvolmuş bir hâlde olduğumu anlamasını istediğimden.

“Eh, bir bakalım... Dane bana yalan söyledi, kalbimi kırdı, ah, bir de tüm soyumu –Larkin erkekleri, kadınları ve çocuklarını– kana susamış bir mısır tarlasına, ölümlerine götürdü. Üstelik tüm bunlar, Coronado bedenini ele geçirmeden *önceydi*.”

“Şerefsiz,” demeyi başarabildi.

“Ama beni kurtardı da. Eğer Dane olmasa Coronado beni Quivira’daki ilk gecemizde öldürürdü. Ve şimdi benim yüzümden Dane bir taşıyıcı – Francisco Vásquez de Coronado’nun ruhunu barındıran, yaşayan, nefes alıp veren, deriden bir elbise.”

“Anladım,” dedi kaşları çatık bir hâlde. “Ama tüm bunların Rhys’le ne alakası var hâlâ anlamıyorum.”

“Annemin her zaman, karanlık olmadan ışık da olamaz dediğini hatırlıyor musun?”

“Tabii.”

“Rhys ve ben ikiziz. Işık ve karanlık. Benim kanımın iyileştirme gücü varken Rhys’inkinin öldürme gücü var. Rhys’in kanının tek bir damlasına temas etmiş insanlar tam da o şekilde öldüler,” dedim, gözlerimi olay yeri fotoğrafına çevirerek.

“Pekâlâ.” Sandalyesinde çöküp kravatını gevşetirken tuttuğu nefesini şiddetli bir şekilde verdi, bayılacakmış gibi görünüyordu.

“Bir şey söylememem gerektiğini biliyordum,” dedim ona bir şişe su getirmeye giderken.

“Hayır... hayır, ondan değil,” dedi büyük bir yudum alırken. “Sadece... daha önce bunun bağlantılı olup olmadığını bilmiyordum ama şimdiyse çok emin değilim.”

“Ne? Neyden bahsediyorsun?”

Titreyen elleriyle dosyalarının birinden bir kâğıt parçası çıkardı.

“Bu ölümlerle ilgilenen tek kişi biz değiliz. Başka bir grup daha onları bağdaştırdı; hatta aynı güvenlik kamerası kayıtlarını talep ettiler. Biraz uğraştırdı ama IP adreslerini arkadaşın Dane Coronado’nun bir parçası olduğu Arcanum Şirketi’ne kadar takip ettim,” dedi bana kâğıdı uzatırken. “Tasadüf olabilir.”

Parmağımı IP adresinin üzerinde gezdirdim. “İnan bana, konu bu adam olunca tasadüf diye bir şey yok.”

“Sana inanıyorum,” dedi elimi sıkarken. “Bunu düşünmen ve nasıl ilerlemek istediğine karar vermen için sana biraz zaman vereceğim, bu sırada da biraz araştırma yapar, konsey hakkında ne bulabiliyorum bir bakarım.”

Asansöre doğru ilerlerken kafası öne eğikti. Timmons’ın daha önce dilinin tutulduğunu görmemiştim ama buna minnettardım. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmasına katlanabileceğimi düşünmüyordum.

Timmons gidince mutfığa geri dönüp Dane’in gazetedeki fotoğrafına baktım. Onu Quivira’daki kutsal çemberde son gördüğüm zaman aklıma geldi; Dane’in bedeniydi ama Coronado’nun sözcükleriydi. Rhys’in bulunmasının ikimizin de çıkarına olacağını söylemişti. O zamanlar ne dediğini anlamamıştım ama şimdi Arcanum’un da aynı gizemli ölümlerin izini sürdüğünü bildiğimden, onların da kardeşimin olaylarla bağından şüphelendiğini söyleyebilirdim. Ama bütün bunlardan Coronado’nun çıkarı neydi?

Dane’in gittiğini bilsem de onu kanlı canlı görmek zor olacaktı ama Coronado kardeşim hakkında bir şey biliyorsa, bunu öğrenmeliydim.

Belki de birilerini zıvanadan çıkarmanın zamanı gelmişti.

En başta da kendimi.

BETH'E BİR ACİL DURUM MESAJI gönderip saat tam altıda benimle köşede buluşmasını istedim. Nedenini sormayacağımı biliyordum. Beth bir Labrador yavrusu gibiydi, ne zaman nereye istesem gelirdi.

Hazırlanmaya başladım –rimel ve diğer her şeyle beraber *tam anlamıyla* hem de– ama sonra kendimi durdurdum. “Ne yapıyorsun sen? Bu bir randevu değil.” Makyajımı temizleyip elbisemi çıkardım. Yatağımdaki kıyafet yığınına eşeleyerek siyah bir kot pantolon ve eski, kapüşonlu bir Pretenders üstte karar kıldım. Birbirine karışmış saçlarımı topuz yapıp siyah kurdeleyle bağladım ve asansöre doğru yol aldım. Kendime fikrimi değiştirmek için bir an bile vermek istemiyordum ama kapı açıldığında donakaldım.

En son ne zaman dışarı çıkmaya cesaret ettiğimi hatırlayamıyordum.

New York'ta yaşamının avantajlarından biriydi bu. Aklınıza ne geliyorsa kapınıza teslim edilirdi. Kuryeyi görmek zorunda bile değildim, isteğim üzerine kapı görevlisi siparişimi asansörden yukarı yollardı, ben de sanki yabancı bir hayvanmışım gibi oradan alırdım. Bazen kendimi düşman bir gezegenin üzerindeki kapsülde yaşayan bir uzay yolcusu gibi hissederdim ama bu durumda düşman bendim. Neler yapabileceğimi bilmiyordum. Bazen karanlık, bir fısıltı gibi yumuşak hissettirir, öteki zaman-

lardaysa karanlık ve vahşi bir enerji parmak uçlarımda nabız gibi atarak uyarmadan alevlenirdi. Ölümsüz olmanın mı böyle hissettirdiğini yoksa bunun tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Maalesef Katia bana bu boktan durum için bir kılavuz bırakmamıştı.

Boğazımdaki büyük yumruyu yutkunarak asansöre bindim. Zeminden tavana uzanan aynalarda yansımama bakmaktan korkuyordum, orada görebileceğim şeyden korkuyordum. Katia... annem... Rhys. Etrafım hayaletlerle sarılıydı.

Asansörün kapıları açılır açılmaz kendimi boğucu metal kutudan çıkarıp doğruca ön kapiya gittim. Kapı görevlimiz sanki hayalet görmüş gibi kapiya doğru geriledi, çok da haksız sayılmazdı. "Si-sizi gördüğüme sevindim, Bayan Larkin. İyi günler dile--"

Kapüşonumu başıma geçirip Broadway'e doğru hızla uzaklaştım. Uyuşturucu bağımlısı bir zavallıya benzediğime emindim ama kimse bunu fark etmiş ya da umursuyormuş gibi görünmüyordu. Burası New York'tu, burada göz teması kurmak hastalık sayılırdı.

Şehir sıcaktı, Kansas sıcaklığı gibi değildi ama kaldırımlar ısıyı tutuyordu. Yaz çöpü yığınlarının birikmesi, insanların terlemesi... Tüm şehir kokuşmuştu. Benim gelişmiş koku alma duyum da hesaba katılınca bu, en hafif deyimiyile bir mücadeleydi.

Beth, Rhys'in ekoseli gömleğini beline bağlamış, yüzünde büyük bir sırıtışla köşede beni bekliyordu.

Onun öne doğru atılıp bana gülünç bir şekilde sımsıkı sarılmasına kendimi hazırladım, yemin ederim teninden gün ışığının kokusunu alabiliyordum.

"High Line'a gitmişsin," dedim.

"Nereden bildin?"

Chelsea Market'in baharatlarının, Hudson Nehri'nin, eski paslanmış rayların ve hatta onları döşeyen adamların kokusunu alabiliyordum ama onu korkutmak istemedim. "Çünkü Doughnuttery'ye gitmişsin." Poşetini işaret ettim.

"Ah, en leziz tatlılar onlarda."

“Onlar donut*.”

“Ama baksana,” dedi poşeti açıp iki yaşındaymış gibi burnunun dibine sokarak. “İçinde kuruyemiş yok.”

Mide bulandırıcı derecede tatlı olan kokudan uzaklaştım. “Bunları şimdi yemek zorunda mısınız?”

“Hayır.” Poşeti çantasına sokuşturdu ve cebinden yarısı yenmiş pamuk şeker çıkarıp ağzına tıktı.

“Seni dişçiye götürmemiz gerekebilir.”

“Tamamdır,” dedi beni takip ederken. “O da ne?”

“Dişlerine bakan biri.”

“Aa, kulağa eğlenceli geliyor. Daha önce kimsenin dişlerime baktığını sanmıyorum, tabii üreme töreni dışında.”

“Buna değinmeyeceğim bile.” Kafamı iki yana salladım. “Dişçi muhteşemdir. Bayılacaksınız. Ee, tek başına çıktığın ilk metro yolculuğun nasıl geçti?” diye sordum, parka giderken aklımı meşgul etmeye çalışarak.

“Çok eğlenceliydi.” Önüme geçti. “Bir sürü arkadaş edindim.”

“Tanrım. Lütfen onlara ev adresimizi vermediğini söyle.”

“Tabii ki hayır. Kuralları hatırlıyorum ama hepsi seninle tanışmak istiyor. Bu akşam parti vereceklermiş... köprünün altında.”

“Köprünün altında mı? Tamam, artık tek başına metro yolculukları yok. Sana buradaki insanların gerçekten arkadaş canlısı olmadığını söyledim...”

“Beth!” Boynu dövmelemlerle kaplı iri yarı bir adam karşıdan karşıya geçerken ellerini salladı.

Gelecek herhangi bir şeye kendimi hazırlayarak duruşumu dikleştirdim.

“Biddy nasıl?” Beth etrafımdan dolanırken içtenlikle gülümsedi.

“Tam da senin dediğin gibi yeşil turpları denedim ve normale döndü.”

* *Doughnut* tatlı bir çörek türüdür. Kelimenin içinde geçen “nut” kelimesi İngilizcede kuruyemiş anlamına gelmektedir ve bir sonraki satırda bu kulanılarak kelime oyunu yapılmıştır. -çn

“Bu harika.”

“Tüh. Otobüsüm geldi,” dedi arkasına doğru bakarken. “Kaçmam lazım. Görüşürüz, melek.”

“Bu da neydi böyle?” Adam M7’ye binerken ona ters ters baktım.

“Biddy onun kaplumbağası. Ona fazla meyve verdiği için çok hastalanmıştı.”

“Beth,” Central Park’a girerken nutuk çekmeye başladım. “Gerçekten de yabancılarla konuşmaman gerektiğini düşünüyorum. Burası Quivira değil, hatta Kansas bile değil. Gerçekten de...”

“Beth.” İki dişli bir kadın bize seslendi, kırış buruş pençesi bizi kendi bölgesine çağırıyordu – güvercin pisliğiyle ve Tanrı bilir başka neyle kaplı bir banka.

“Merhaba Bayan Dolenz.” Beth beni oraya çekiştirdi.

“Bütün bu insanları nereden tanıyorsun ki?”

“Mahalleden.”

“Neyse, bu sınırdışı bozucu. Belediye başkanıyla yürümek gibi.”

“Ah, Bay De Blasio mu? Çok hoş biri.”

“Belediye başkanını mı tanıyorsun? Tabii ki tanıyorsun.”
Derin derin iç geçirdim.

Beth’in burada bunalacağını sanmıştım ama enerjiden besleniyor gibiydi. Onunla her ne kadar yabancılar tehlike demektir konuşmaları yapmış olsam da Beth şehre kucak açmıştı ve şehir de aynısını onun için yapmıştı. Buraya, Rhys ve benim olduğumuzdan daha çok aitti. Belki Beth her yere aitti.

“Bu benim en yakın arkadaşım Ash,” dedi Beth beni öne çekerken.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

Bayan Dolenz’in boncuk gibi gözleri beni taradı. “Seni tanıyorum. Eskiden hep önümden geçerdin... bir çocukla beraber.”

“Erkek kardeşim Rhys,” dedim içime birden pişmanlık çökerken. “Onu görmediniz, değil mi?”

“Garip.” Kadın gözlerini kıstı. “Bugün bana bunu soran ikinci kişisin.”

“Ne?” Öne doğru bir adım attım. “Kardeşimi başka kim sordu?”

“Bilmem.”

Kadının yüzünün dibinde bittim.

“Ash,” diye tısladı Beth. “O görme engelli.”

“Ah.” Geri çıktım. “Şey, sesi nasıldı?”

“Kırışık kadife gibi.” Yüzüne sevimli bir gülümseme yayıldı. “Aksanı vardı ama nereden olduğunu söyleyemem. Ama bana nasıl koktuğunu da sormayacak mısın?”

“Sen nasıl...”

“Görme engelli olabilirim ama sezgilerim çingıraklı yılan gibidir. Orman ve portakal gibi kokuyordu.”

Farklı, ürkütücü derecede tanıdık bir koku aldığımında onu arayarak parka göz gezdirdim. Küf ve deri döküntüsü, kireçlenmiş tırnakların altındaki kumtaşı. Bir kere neye bakmam gerektiğini öğrendiğimde, her yerdelerdi.

Gökyüzünde, çimenliğe yayılmış hâlde, bankların altında, ağaçlarda, delip geçici gözleri yukarıdan bize dik dik bakıyordu.

“Kuzgun.” Kelime dudaklarımdan kaçtı. Sırların ifşacısı. Ölüm alameti. “Coronado.”

“ASH, YAVAŞLA,” diye seslendi Beth arkamdan. “Konuş benimle. Sana söylemek istedim... İstedim ama...”

“Bunun için zamanımız yok,” dedim New York Halk Kütüphanesi’nin önündeki kalabalığa aceleyle dalarken. Bu incinmiş hislerden öte bir şeydi. Gururumdan öte. “Rhys hakkında bir şey biliyor olabilir.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Beth, beni takip etmekte zorlanarak.

Bir planım olmadığını fark ettiğimde aniden durdum ve Beth de bana çarptı. Kapıdan çıkıp kütüphaneye gelmek muhteşem strateji yeteneğimin son bulduğu yerdi. Eski Ash olsa ne yapacağını iyi bilirdi –etkinliğe bilet satın alır, havalı bir şekilde ortama girerdi– ama hayır, kot pantolonum ve tişörtümle burada, paparazi, selfie çeken insanlar ve öpüşen çiftler tarafından kuşatılmıştım. Bütün bu sahne kusmak istememe neden oluyordu.

“Ne yapacağımı onu gördüğümde bileceğim,” dedim, barikatin önüne doğru ilerlerken dirseğimle yol açarak.

“Lütfen pervasız olma,” dedi Beth gergince, limuzinler varmaya başlarken. “Üzerinde kesici alet yok, değil mi?”

“Neden bunu düşünemedim?” diye dalga geçtim. “Sadece bu kurdele var,” dedim saçımdan çıkarıp bileğime dolarken. “Sanırım bunu her zaman onu boğmak için kullanabilirim.”

Yanımda duran adam –Hello Kitty imza defteri olan güçlü, orta yaşlı adam– kocaman açılmış gözlerle bana baktı.

“Şaka şaka.” Ona tatlı tatlı gülümsedim.

Adam da terlemesine ve laf atmasına dönmeden önce gergince kıkırdadı.

“Ash, ciddiym.” Beth koluma asıldı. “Eğer kendini kaybedersen hem onun hem kendinin ölümsüz olduğunu ifşa edebilirsin. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyorum ama Dane benim arkadaşım.”

Ona sert sert baktım. “Dane gitti.”

“Buna gerçekten inanmıyorsun, öyle olsa buraya gelmezdin. Dane benim hayatımı kurtardı – kimse yapmazken benimle ilgilendi. Ve seni *seviyordu*.”

Gözlerimi doğruca yanıp sönen ışıkların yarattığı bulanıklığa diktim. Onun hakkında böyle konuştuğunu duymak... hatta onun hakkında konuşması bile canımı yakıyordu. Onun ne kadar bölünmüş hissediyor olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Beth sonuna kadar sadıktı. Quivira’ya. Rhys’e. Bana. Ve hoşuma gitse de gitmese de Dane’e.

Belki de Beth gergin olmakta haklıydı. Onu görmenin bana ne yapacağını bilmiyordum. Bu nihai testti. Onuöpme arzusuyla dolmadan ya da boğazını parçalamadan onun karşısına çıkabilir miydim?

Gösterişli siyah bir Jaguar kenara çekti. Kameraların flaşları patlıyor, kızlar çığlık atıyordu. Şık bir figür arabadan indi ve o olduğunu hemen anladım. Duruşu, yürüyüşü, sanki tüm bu ilgiden dolayı kızarmak üzereymişçesine çenesini eğişi. Bir smokinin içinde garip ve abes görüneceğini düşünmüştüm ama smokini de hurdalıkta tanıştığımız zaman giydiği sade kıyafetleri taşıdığı kayıtsız özgüvenle taşıyordu. Çılgınca Coronado’nun varlığına dair işaretler arıyordum ama tek görebildiğim Dane’di. Tüm hissettiğim. Hatırladığım, kalbimi kırmış olan o Dane. Bir şekilde kontrolü ele geçirmiş olabilir miydi? “Bu gerçekten sen misin?” diye fısıldadım.

Merdivenlerden çıkmak için döndüğünde iki göz kamaştırıcı kadın da arkasından onu takip etti. İçlerinden birinin ya da belki ikisinin de çıktığı kadın olup olmadığını bilmiyordum, belki sadece menajerydiler. Ama bundan hoşlanmamıştım. Sanki ben bir barda tanıştığı rasgele bir kızmışım gibi şehre öylece gelip gideceğine inanamıyordum. *Biz kan bağıyla bağlıyız, seni pislik*, diye bağırarak istiyordum ama kendimi tuttum.

Benden uzaklaştığı her adımla kalbim göğsümün derinliklerine geri çekildi, sanki karanlığın kollarına doğru sürünüyordu.

Ama sonra Dane durup omzunun üstünden baktı.

Bakışının sıcak, sıvı parmaklar gibi tenimden kaydığını hissettim.

Bir grup fotoğrafının arkasına eğilerek titrek bir nefes aldım.

Bu garip yerde bile, beton denizinin ve yanıp sönen ışıkların ortasında bile kanım damarlarımda sanki ona uzanmaya çalışıyormuşçasına titredi.

Dane ya da Coronado olsun, onu kanlı canlı görmenin zor olduğunu biliyordum.

Eski yaraları açacağını biliyordum.

Ama onu en baştan tekrar istemeyi beklemiyordum.

Ve bu, beni her şeyden fazla yıktı.